

2

RÁNO TEN DEN, CO BA IVEJ UMĚLA,
PROVDILA MĚ
TÍM, ŽE MI STRĚILA PRST DO VŮCHA.
NEVNĚŘELA JEM TO.
PAK SI ZAČALA ZKONŠET TRKA A PĚLA SE:
CO SE TI VÍŠ VÍČ? TO MADĚ, NEBO TO ŽEVENĚ?

MADĚ.
ANI SES NEPODÍVALA, LENNIE.

NO TAK TO ŽEVENĚ. MĚ JE PRST JEDNO, CO SI VĚMĚT.

PŘEKŮMILA JSEM SE A ŽNĚM JSEM VĚNUVA.

POŽDEJI JSEM ŽIJILA,

ŽE SI VĚLA TO MADĚ
A TAKLE BYLA POSLEDNÍ SLOVA,
KTERA JSEM JI KOT PĚLA.

První den, kdy se zase vracím do školy, je takový, jak čekám. Když vejdu, dav v hale se rozestoupí jako Rudé moře, hovor ztichne, v očích se objeví nervózní soucit a všichni na mě koukají, jako bych nesla v náručí Baileyino mrtvé tělo, což je v podstatě pravda. Cítím ho a všichni ho vidí, stejně jasně jako ten veliký černý kabát, který mám kolem sebe omotaný i v tomhle krásném jarním dni. Co ale nečekám, je ten všeobecný rozruch kolem nějakého nového kluka jménem Joe Fontaine, který přišel do školy během mé měsíční nepřítomnosti. Kam se hnu, je to stejné.

„Už jsi ho viděla?“

„Vypadá jako cikán.“

„Jako rocková hvězda.“

„Piráta.“

„Slyšela jsem, že hraje v nějaké kapele, co se jmenuje Dive.“

„Prý je hudební génius.“

„Někdo říkal, že nějakou dobu žil v Paříži.“

„Že byl pouliční muzikant.“

„Už jsi ho viděla?“

Viděla jsem ho, protože když se vrátím na své místo v orchestru, na to, které mi patřilo loni, sedí tam on. I takhle otupená žalem přejedu očima od černých vysokých bot po předlouhých nohách obalených džín-

vinou, přes nekonečný trup až k tváři tak živé, že mě napadne, jestli jsem ho náhodou nevyrušila od konverzace s mým pultíkem.

„Ahoj,“ řekne a vyskočí. Je vysoký, že by mohl sundávat mraky z nebe. „Ty jsi určitě Lennon.“ Ukáže na moje jméno na židli. „Slyšel jsem – je mi líto.“ Všimnu si, jak drží klarinet. Nijak opatrně, svírá ho v pěsti jako meč.

„Díky,“ řeknu a každý čtvereční centimetr jeho tváře se rozzáří úsměvem. No ne. Zavál ho do naší školy vítr z jiného světa? Zubí se od ucha k uchu a vůbec se za to nestydí, kdežto my všichni ostatní si pečlivě pěstujeme trvale naštvaný výraz. Má spoustu rozčuchaných hnědých kudrn, které mu padají na všechny strany, a řasy tak dlouhé a husté, že když zamrká, vypadá to, jako by na člověka těma jasně zelenýma očima významně mával. Jeho tvář je otevřenější než otevřená kniha – spíš jako graffiti na zdi. Uvědomím si, že čmárám prstem po stehně *no páni*. Usoudím, že bych měla honem něco říct, abychom na sebe tak hloupě nekoukali.

„Všichni mi říkají Lennie,“ prohlásím. Moc originální to není, ale lepší než *hm*, což byla druhá možnost. Zabere to. Sklopí oči ke svým botám, já se nadechnu a seberu síly na druhé kolo.

„Přemýšlel jsem o tom jménu. Lennon po Johnovi?“ zeptá se a zase se mi podívá do očí – vážně je možné, že už brzo omdlím. Nebo začnu hořet.

Kývnu. „Máma byla hipík.“ Koneckonců, jsme v *severní* severní Kalifornii – posledním útočisti cvoků. Třeba v jedenáctém ročníku jsme měli holku jménem Elektrizina, kluka Kouzelný autobus a spoustu kytek: Byl tam Tulipán, Begonie a Mák. Všechno to byla

opravdová jména, která jim dali rodiče a měli je v rod-
ném listu. Třeba Tulipán je asi dvoumetrákový kluk,
který by byl hvězda školního fotbalového týmu, kdyby
se v naší škole něco jako americký fotbal provozovalo.
Ale neprovozuje. My jsme ten typ školy, co nabízí ran-
ní volitelnou meditaci v tělocvičně.

„Jo,“ kývne Joe. „Moje máma taky a táta a spous-
ta tetiček, strejdů, bráchů, bratranců... vítěj v komunitě
Fontainových.“

Zasměju se nahlas. „Umím si to živě představit.“
Ale zase – takhle snadno bych se přece smát neměla.
A taky bych se asi neměla cítit takhle dobře. Je to jako
vklouznout do chladné říční vody.

Otočím se, jestli nás někdo sleduje, a vidím, že Sarah
právě vešla – nebo spíš vrazila – do hudebny. Od po-
hřbu jsem ji skoro neviděla. Mám výčitky svědomí.

„Lennieeeee!“ Žene se k nám ve svém obvyklém
ohozu „gotické kovbojky“: Upnuté černé vintage šaty,
pořádné kovbojské boty, světlé vlasy obarvené tak na-
černo, že jsou skoro modré, a to celé završeno obřím
stetsonem. Všimnu si, jakým tempem se k nám řítí,
chvilku uvažuju, jestli mi opravdu skočí do náruče, ale
než se stačím vzpamatovat, už to udělá a obě se valíme
na Joes. Ten našťestí udrží rovnováhu a taky nás a jen
díky tomu všichni nevyletíme z okna.

Tak tohle je Sarah, když se ovládá.

„Dobrý,“ zašeptám jí do ucha, když mě objímá jako
medvěd, i když stavěná je spíš jako ptáček. „Šikovný
útok na toho nového krasavce.“ Rozchechtá se a je to
úžasné a znepokojivé zároveň, objímat někoho, kdo se
třeše smíchy, ne zoufalstvím.

Sarah je ta nejnadšenější cynická osoba na planetě. Byla by dokonalá roztleskávačka, kdyby jí sama představa „ducha školy“ nepřišla tak odporná. Je blázen do literatury jako já, ale je spíš na temnější styly. V desátém ročníku četla Sartrovu *Nevolnost* a od té doby začala chodit v černém (dokonce i na pláž), kouřit cigarety (i když vypadá jako ta nejzdravější holka, co jste kdy viděli) a lámat si hlavu s existenciální krizí (i když předtím celou noc paří).

„Lennie, vítej zpátky,“ řekne jiný hlas. Pan James – taky mu říkám Yoda, kvůli vzhledu i kvůli té neuvěřitelné muzice, co v sobě má – vstal od klavíru a dívá se na mě se stejným výrazem bezedného smutku, na jaký jsem si u dospělých zvykla. „Je nám to všem hrozně líto.“

„Díky,“ řeknu, ten den už asi postě. Sarah i Joe po mně taky koukají. Sarah se znepokojením a Joe s úsměvem velkým jako kontinentální Spojené státy. *Dívá se takhle na každého?* napadne mě. Je to cvok? Ale ať je to, co je to, je to nakažlivé. Než si to uvědomím, oplatím mu Spojené státy a přihodím ještě Portoriko a Havaj. Nejspíš vypadám jako Joker. Proboha. A to není všechno, protože teď ještě uvažuji o tom, jaké by to asi bylo ho líbat, *opravdu* ho líbat – no nazdar. Tohle je problém, problém, který Lennie nikdy dřív neměla, a začalo to (fakt nekecám) na pohřbu: Topila jsem se v temnotě a najednou všichni kluci v místnosti zářili. Baileyini kamarádi z práce nebo z vysoké, z nichž většinu jsem neznala, za mnou pořád chodili a říkali mi, jak moc je to mrzí. A nevím, jestli se jim snad zdálo, že jsem Bailey podobná, nebo jim mě bylo líto, ale pozdě-

ji jsem některé z nich přistihla, jak na mě hledí naléhavým, významným způsobem. A já jsem jim najednou pohledy oplácela, jako bych to ani nebyla já, myslela jsem si věci, které mě předtím skoro nenapadly, a doteď se stydím za to, že jsem si to myslela v kostele, a dokonce na sestřině pohřbu.

Ten kluk, který se tady přede mnou culí, je ovšem kategorie sama pro sebe. Nejspíš bude z nějaké hodně přátelské části Mléčné dráhy, myslím si, když se snažím trochu zmírnit ten šílenecký úsměv. Místo toho ale skoro vyhrknu k Sarah: „Vypadá jako Heathcliff,“ protože jsem si zrovna uvědomila, že je to tak, tedy až na ten šťastný úsměv – pak ale najednou jako by mi někdo vyrazil dech a já dopadla zpátky na studenou betonovou podlahu, kterou teď připomíná můj život, protože si uvědomím, že nemůžu utíkat domů a vykládat Bails o tom novém klukovi v orchestru.

Moje sestra umírá každý den znova a znova.

„Len?“ Sarah mi položí ruku na rameno. „Dobrá?“

Kývnu a silou vůle zaženu ten utržený rychlík žalu, který se řítí přímo na mě.

Někdo za námi začne hrát ústřední téma z Čelistí. Otočím se a uvidím, jak k nám pluje Rachel Brazilová. Slyším ji zavřčet: „Ohromně vtipný,“ na Luka Jacobuse, který jí obstaral ten hudební doprovod. Luke je jedna z mnoha obětí, které za sebou Rachel v orchestru zanechala. Je jedním z kluků, co se nechali zmást faktem, že všechna ta nadutá hrůza je obalená úžasným tělem, a oklamat velkýma hnědýma očima srny a vlasy pohádkové princezny. Sarah a já jsme přesvědčené, že když ji Bůh tvořil, byl v ironické náladě.

„Vidím, že s Maestrem jste se už seznámili,“ řekne, jako by nic se dotkne Joeových zad a posadí se na svou židli – první klarinet – která měla patřit mně.

Otevře pouzdro a začne skládat nástroj. „Joe studoval na konzervatoři ve *Froncii*. Říkal ti to?“ Samozřejmě že nemůže vyslovit Francie jako každá normální americky mluvící lidská bytost. Cítím, jak se Sarah vedle mě naježila. Nesnáší Rachel od té doby, co dostala první klarinet místo mě, jenže Sarah neví, co se opravdu stalo – nikdo to neví.

Rachel utahuje ligaturu na náustku, jako by se pokoušela klarinet zadusit. „Joe byl *báječný* druhý klarinet, cos byla pryč,“ prohlásí a slovo *báječný* protáhne až k Eiffelce.

Nezačnu na ni dštít oheň. Neřeknu: „No to jsem ráda, jak ti to pěkně vyšlo, Rachel.“ Nepromluví ani slovo, jen si přeju stočit se do klubíčka a odkutálet se. Sarah naopak zjevně lituje, že nemá po ruce pořádnou sekeru.

V místnosti přestává být pro stupnice a náhodné tóny slyšet vlastního slova. „Dokončete ladění, chci dnes začít přesně,“ zavolá od klavíru pan James. „A připravte si tužky, udělal jsem pár změn v aranžmá.“

„Asi bych měla jít do něčeho praštit,“ řekne Sarah, probodne Rachel znechuceným pohledem a našťvaně odpochoduje ke svým tympánům.

Rachel pokrčí rameny, usměje se na Joea – ne, ne usměje – ona přímo zajiskří. Ach jo. „No, ale je to pravda,“ prohlásí směrem k němu. „Byl jsi – chci říct jsi – *báječný*.“

„Ani ne.“ Sehne se a začne balit klarinet. „Jen jsem

zahříval židli. Teď se můžu vrátit, kam patřím.“ Ukáže klarinetem směrem k žesťům.

„To je zbytečná skromnost,“ pokračuje Rachel a odhodí ty své pohádkové vlasy přes opěradlo židle. „V paletě tónů máš úžasnou spoustu barev.“

Podívám se na Joea a čekám, že na něm bude vidět, jak v duchu nad těmi imbecilními slovy zvedá oči v sloup. Ale spatřím něco úplně jiného. I na Rachel se usměje v geografických rozměrech. Cítím na zátylku horko.

„Budeš mi moc chybět,“ našpulí Rachel ústa. „Však se neloučíme,“ odpoví Joe a přidá do repertoáru zamávání řasami. „Uvidíme se hned příští hodinu při dějátku.“

Já jsem zmizela, což je vlastně dobře, protože na jednu nemám tušení, co dělat s tváří nebo tělem nebo s rozbitým srdcem. Sednu si a uvědomím si, že ten uculující se a pomrkávající cvok z *Froncie* vůbec nevypadá jako Heathcliff. To jsem se spletla.

Otevřu pouzdro s klarinetem, strčím si plátek do úst, abych ho zvlhčila, a místo toho ho překousnu vedví.